

visse Læder af Mæret, hvor han fik Paroxysmer, der bragte ham til at gaa mod Regjeringen. Da han havde Ordet i den Anledning, sagde han, at han holdt ikke af et Ministerium, som søgte at mægle; han holdt mere af det, der havde en aldeles bestemt Mening, som det saa søgte at sætte igjennem. Men, mine Herrer! ligeoverfor den Forsfatning, vi have, er det saa et heldigt Slags Ministerium? Hvad Udvei er der for at naa den Overenskomst mellem de to Thing, som Grundloven forudsætter, naar vi ikke have et mæglende Ministerium? Da jeg nu netop for nogle Dage siden paa det Bestemteste lagde Ministrene paa Hjerte, at de maatte have den Forpligtelse, i Særdeleshed de af dem som have været saa virksomme til at skaffe os den Forsfatning, vi nu have, at optræde mæglende mellem Thingene, kan jeg ikke lade det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valokreds tale saaledes uden at modsigge ham, og jeg tror ikke, at jeg har taget fejl i Opfattelsen af hans Udtalelser. I ethvert Fald er jeg af den Mening, at det ikke kan nytte, hvor det er et Folkething med sin frie Villie og et Landsthing med sin frie Villie, at da den tredie Faktor i Lovgivningsmagten stiller sig op med en bestemt Mening og Villie; thi jeg vil saa spørge, om man saa tror, at man faar det til at gaa. Den nuværende Regjering har jo hver Gang, man har sagt, at den vilde give en provisorisk Finantslov, benegtet det. (Stemmer: Nei!). Ja, hver anden Gang da, naar den høitærede Conseilspræsident talte, troede man, at han vilde have en provisorisk Finantslov, og hveranden Gang, han optraadte, fralagde han sig Saadant og benegtede paa det Bestemteste, at Regjeringen havde sagt det. Lør jeg tillade mig at spørge, om det ikke er rigtigt? (Stemmer: Nei!). Ja, det er alligevel rigtigt. Den ærede Minister har derimod sagt, at der maasse kunde komme nogle Situationer, om hvilke han bestemte forbød at slutte om, hvad han vilde gjøre, naar de fremkom. Utsaa med Hensyn til dem har han ikke sagt noget Bestemt. Han har nemlig udtrykkelig fordret Situationen liggende for, førend han vilde sige noget Bestemt derom. De se altsaa saaledes, mine Herrer, at vi endnu ere ganske paa det Uklare med, om der er Nogen, der har i sinde at prøve paa at give en provisorisk Finantslov. Jeg ønsker ikke at slaa noget Saadant fast, før jeg er nødt til det, og i Særdeleshed naar der er Tale om, at der maasse bliver et Mæglingsudvalg mellem de to Thing, forekommer det mig aldeles overskødt at have nogen bestemt Udtalelse idag. Al jeg har taget Ordet er altsaa for to Ting; den ene, fordi jeg ogsaa vil tillade mig at benævne mig som Grundlovsven eller forsfatningstro, den anden, fordi jeg vil vise Landsthinget, at det staar med Palmer i Hænderne, naar det gaar ind paa en Overenskomst paa det Grundlag, som nu foreligger.

Corn. Petersen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valokreds (Nimsted) fandt det meget ubetimeligt, at der var kommet en Forening istand iblandt endel Medlemmer af Thinget om den Sag, som foreligger. Dette vidste vi isorveien, og det er en Selvfølge, at han har Ret til at udtale sine Betænkkeligheder og komme frem med sine Grunde, men han maa da ogsaa finde sig i, at vi komme med vore Grunde. Den, som jeg nærmest skal henvende det, jeg her har at sige ved denne Leilighed, til, er den høite Regjering. Det er vanskeligt at afgjøre, om man bør udtale sig om, hvorvidt der er bebudet en Opløsning, og om, hvorvidt der er bebudet en provisorisk Finantslov; thi det er ganske vist, at det er kommet noget valseende og uklart frem fra de Herrer Ministre, men det staar dog saaledes, at vi ikke kunne undgaa ogsaa at berøre disse Sager. Jeg kommer i Tanker om nogle Ord, som kom fra den høitærede Justitsminister i Mødet i Lørdags, hvor han sagde, at han stod som en alvorlig Mand med alvorlige Ord. Jeg tvivler ikke om, at dette er Tilfældet, thi Stillingen og Stemningen er tilvisse meget alvorlig. Jeg vil haabe, at den høitærede Minister saavel som hans Kolleger ville kunne forstaa, at Stillingen ogsaa er meget alvorlig for os Andre. En Opløsning under de Forhold, som nu ville komme frem i Folkethinget, forstaaer jeg ikke; idetmindste tillader jeg mig at udtale, at det er vanskeligt for mig at begribe, at alvorlige Mænd kunne komme i Tanke om at opløse et Folkething, hvor de ikke have 20 Stemmer med sig netop i det Spørgsmaal, som det gjælder om for Diebliffet. Det falder mig ikke ind at betovise Hans Majestæt Kongens udtrykkelige og bestemte Ret at opløse; men det er de Mænd, som staa om Hans Majestæt Kongen, hvis Migt det er at antyde, om de finde det rigtigt. Nu kunne de høitærede Ministre vel forstaa, at, som Sagen nu vil komme til at staa, kan det ikke være en Opløsning, som Folkethinget er bange for under de Forhold, der nu ville komme frem, men jeg maa bede dem som alvorlige Mænd at tænke over, om det er passende overfor Thinget, overfor Befolkningen i Danmark, overfor Belgerne og overfor Sagen. De ville saa en Frist af et Par Maaneder til at blive: jeg vil ikke sætte det Ord foran, som virkelig burde sættes foran for at betegne, hvad det er for en Frist. Hvad der har gjort Stemningen saa pinlig, som den nu er, er jo nok kommet frem her, men vi ere dog nødsagede til atter og atter at gjentage, hvad det er, der paa dette Trin af Sagen, og saaledes som Sagen nu staar, har det gjort det umuligt for mig og mine Venner at støtte Regjeringen. Det er den Stilling, som Regjeringen har indtaget i Lønningsagen. Jeg skal ikke gaa saa langt tilbage, at jeg skal udtale mig videre om Lønningsagens tidligere Stilling. Ogsaa jeg beklager og beklager høiligen, at man